

Delo, 27. februarja

Jelinčič in Černač že imata 200 podpisov

**Ne gre za boj za gozdove,
gre za politični prestiž**

Kako hitro se najdejo iste vrste ptiči in začnejo spet neko afero, ki je ni treba in nima nič skupnega z zdravo pametjo in resnico. Našla sta se namreč g. Zmago Jelinčič, specialist za senzacije in mahinacije, in g. Černač, ki se mu seveda kolca po nekdanjem direktorjevanju v bivšem gozdnem gospodarstvu Kočevje. Bil je namreč absolutni gospodar širokih prostranih kočevskih gozdov. V bivši vlogi je takorekoč brez nadzora in neomejeno gospodaril s temi gozdovi in z dohodki od njih. Bivša GG so se obnašala kot neomajni gospodarji in lastniki. Dolga leta sem bil prepričan, da vsaj država kaj pobira od teh gozdov, potem pa sem na veliko začudenje ugotovil, da tudi ona od tega ni imela nič, da so GG pravzaprav privatni fevdi uslužbencev, ki so morali biti vsaj na odgovornih mestih tudi zelo predani socialistični stvarnosti. Res je, da so GG tudi gradila ceste in tu pa tam tudi pomagala kakšni krajevni skupnosti ali občini, toda samo, če so hotela, če pa niso hoteli, pa ne. Privatni lastniki so morali plačevati vsaj skromne davke po katastru, njim pa še tega ni bilo treba. Ali ni bilo lepo? Stoodstotni fevdalci, pa še malo jagerčki, pa vsa obleka zastonj pa službeni avtomobili tudi za privatno, pa pikniki itd. Skratka, vsi prihodki od gozda zato, da se gozd obnavlja in živijo delavci, ki v njem delajo. Enkratno in to naj bi bilo povrh vsega, kot kaže, še družbeno koristno.

Ta sistem se je malo zamajal z reorganizacijo, ki seveda še zdaleč ni končana. Vendar je sistem vsaj v načelu približan temu, da se z gozdovi lahko enakopravno gospodari, če so privatni ali državni, lastnik pa mora seveda nekaj od tega imeti in tudi za kaj odgovarjati. Lastnik gozda ni več zapostavljen nebodigatreba in gozdarja z Zavoda za gozdove se ni treba več bati, saj lastnika ne zapostavlja, marveč se skuša z njim pogovoriti o strokovnih zadevah, ne pa, da ga prisiljuje z prisilnim odkupom kot v preteklosti.

Osebnostno tudi nasprotujem, da bi postali lastniki gozdov tuji veleposestniki, kakor nasprotujem, da bi tujci postali lastniki katerekoli slovenske zemlje. Ne strinjam pa se, da se v ta koš tlači tudi Cerkev. Slovenska Cerkev smo mi verniki in če je lastnik Cerkev, je to praktično naša, slovenska last. Cerkev pa bo tako in tako zaposlila izobražene in usposobljene gozdarje, ki bodo za gozdove prav tako skrbeli, kot če bi bili državni, v teh gozdovih bodo prav tako dobili delo specializirani sekači in delavci, samo kontrola lastnika bo malo večja, kot je bila kontrola države v prejšnjem sistemu, dohodki pa bodo koristili še čemu koristnejšemu, kot samo dobremu življenju zaposlenih.

Torej, sem za to, da se tujim veleposestnikom ne vrne ničesar, nisem pa zato, da bi bili vsi ti gozdovi državni in jih ni mogoče lastniniti. Če bo že kaj gozdov ostalo v javni lasti, naj bo njihov lastnik občina, tako da bodo prebivalci kaj imeli od njih. Bivše veleposestniške gozdove je potrebno razdeliti bližnjim kmetom in jim s tem omogočiti večji dohodek in trdnost. V okoljih, kjer je ljudi tako malo, kot na Kočevskem, pa je potrebno privatna posestva ponovno oživiti s tem, da bi država dodelila v last ali trajen dedni zakup, kar bi bilo morda še bolje, po 200 ali 300 hektarjev posamezni slovenski družini, ne tujcem, s pogojem, da se tam za stalno naseli. Država Slovenija v nacionalnem interesu ne potrebuje ničesar bolj kot trdnih slovenskih družin, ki bodo dohodkovno toliko samostojne, da bodo lahko kljubovale času, okolici in Evropi, in nič ni za državo in narod bolj škodljivo, kot velika neposeljena območja ob naših južnih mejah. To bi lahko vedel tudi proslavljeni nacionalist Jelinčič, če bi bil res to, za kar se deklarira, če že Černač ne more iz svoje življenjske usmeritve.

Država je najslabši lastnik in zakaj bi moral ravno najslabši lastnik gospodariti z našimi gozdovi. In če bi bili vsi državni gozdovi nacionalni parki, bi jih upravljali neki klani proslavljenih naravovarstvenikov, ki jim ne bi mogla do živega ne država ne občina. V tem grmu tiči zajec.

Anton Jakopič, Videm-Dobrepolje